Ч. 220. Субота 15 (2) жовтня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Ґавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

95 засідане I сесиї IX періоду з дня 13-го жовтня 1910.

Засідане відкрив п. Маршалок о год. 11 1/2 перед полуднем.

По відчитаню петиций і інтерпеляций приступлено до дневного порядку.

Відослано без дискусиї до буджетової комісиї справоздане краєвого Виділу в справі субвенциї на будову руского театру у Львові.

Вибір дорожняної комісиї п. Маршалок відложив, бо ще не пороблено пропозиций.

Слідувало справоздане шкільної комісиї о петициях учительства в справі почисленя літ служби до емеритури і признаня або підвишки емеритури. Шкільна комисия пропонує відступити їх краєвому Виділови з зазивом, щоби петициї, неувзглядненї попередними роками звернути петентам, а що-до решти предложити справоздане на найблизшій сесиї.

По промові справоздавця п. Міхаловского внесенє комісиї принято.

Справу петициї громади Борислав о надане назви місточка реферував п. Гальбан. Ухвалено на внесенє комісиї взвати кр. Виділ, щоби сю петицию подав до відомости правительству до можливого найприхильнійшого трактованя.

На внесенє п. Бойка, голови громадскої комісиї 3 петициї, відослані попередно до громадскої комісиї приділено комісиї адміністрацийній.

Відтак розпочала ся дебата над наглячим внесенєм п. Содомори з попередної сесиї — в справі 4-клясової школи народної в Завалові. Референт комісиї ґр. Ст. Генрих Баденї поставив іменем комісиї внесенє, щоби відступити справу краєвому Виділови до провіреня в порозуміню з краєвою радою шкільною.

По промовах пп. Содомори, Макуха, Т. Старуха, К. Левицкого і референта комісиї п. ґр. Баденїого ухвалено першу часть резолюциї п. Содомори з зазивом до краєвої ради шкільної до безпроволочного розслїдженя справи основаня 4-клясової школи в Завалові. Друга часть резолюциї п. Содомори з зазивом до основаня сеї школи — палата відкинула. Відпало також внесенє комісиї.

В дальшій дебатї полагоджено справоздане громадскої комісиї в справі зачисленя м. Белза до ряду міст, для котрих обовязує закон з 13 марта 1890 В. з. к. 24, причім промовляв п. др. І. Макух, відтак розпочали ся наради над справозданем шкільної комісиї о внеску п. Меруновича в справі зорґанізованя фахової науки жіночих робіт в краю. Промовляли пп. о. Сеник і кс. Стояловский.

Наради покінчили ся о год. 2 м. 20 полагодженем 10-ої точки дневного порядку.

Вісти політичні.

Спільні делеґациї. — Експозе ґр. Еренталя.

Вчера в полудне приймив Цісар насамперед делеґацию угорску, а по ній австрийску. На промови президентів делеґаций: угорскої п. Лянґа і австрийскої дра Ґломбиньского Монарх насамперед подякував за впевненє льояльности для єго особи, а відтак з вдоволенєм згадав про мирний розвиток відносин в Боснії і Герцеґовинї. Европейска ситуация, яка видавала ся свого часу грізною, прояснила ся. Союз монархії з Німеччиною і Італією стали ще сильнїйші і сердечнїйші. Також з иншими державами відносини Монархії дуже

ЯПАНЬСКІ ОПОВІДАНЯ.

(Конець).

Сезаноономікото покликав тепер хорошу Інадаґіму і поставив єї в горі в той спосіб, що єї лице відбивало ся в кождім з вісьмох ведер, а сам укрив ся за скалою і дожидав спокійно приходу змия.

Сонце опустило ся за гору, місяць зійшов на небі, коли нараз у віддаленю показало ся щось немов би морска пара звізд, що в нічній темноті сильно сьвітила. То були огнем прискаючі очи потвори, що наближала ся і сичачи заповідала своє прибутє. На той зловіщий голос задрожали старі, бо пригадували собі хвилі, коли їм старші діти видерто і небезпечність, яка грозила їх улюбленій Інадаґімі, стояла живцем перед їх очима.

Але змий, принаджений запахом сакі, приповзав до ведер і похилив до них своїх вісім голов. Коли в кождім ведрі побачив лице тої, яку глядав, ударив кілька разів своїм сильним хвостом о землю і випив добрий напиток аж до послїдної каплї. По хвили єго очи стали мутні і сон єго зміг, він звинув ся в клубок і заспав.

Сезаноономікото вийшов із свого укритя, виймив меч з похви і сильним ударом відтяв всї вісім голов потвори, котра кинувши ся кілька разів судорожно, погибла.

Аби мести довершити, хотів молодий бог порубати тіло змия на малі кусні, але коли ударив мечем в хвіст, вістрє меча стрітило несподіваний опір. Сезаноономокіто розібрав отже обережно тіло і на своє превелике диво витягнув звідтам пречудний меч, висаджуваний дорогими каміннями, а такий красний, що навіть боги в Такомоґаґора не мали нічого подібного.

Сезаноономокіто взяв то прегарне оружиє і постановив присьвятити єго своїй сестрі Аматері, аби єї гнїв улагодити і одержати позволенє повернути до неба....

Можна собі легко уявити радість обоїх старих, коли побачили, що їх дочка уратована. Не знали, як мають виявити свою вдячність, але бог улекшив їм ту задачу, заявивши їм, що хоче одружити ся з Інадаґімою, котру горячо полюбив. Він взяв єї вскорі за жінку і вибудував для неї чудову палату, яку дуже гарно устроїв і там прожили они в згоді і любови довгі літа. Але коли час єго прогнаня минув, взяв він свою улюблену жену з собою до Такомоґаґора і представив єї богам, а ті приймили єї в свій круг.

В краю Ідсано можна ще нинї бачити палату, де Сезаноономікото провів літо свого побуту на земли при боці своєї жени Інадаґіми. Палату перемінено на храм, славний на цілий Япан, до котрого ще нинї спішать паломники з усіх сторін краю. Сьвященики, які в тім храмі роблять службу, походять в простій лінії від хороброго Сезаноономікота і хорошої Інадаґіми.

А дорогоцінний меч, який молодий бог найшов в тілї змия і присьвятив сестрі Аматері, подарувала та богиня японському цісареви. Єго називають нинї Кузан-наґі-но-церуґі.

Той меч, сьвяте зеркало — обоє дарунок богинї сонця — і диямантова печатка переховують ся ще нинї в Атсеті, в провінциї Овари, яко народні сьвятощі Японії.

ЧАРІВНИК.

(Оповіданє з полудневої Африки.)

Джон Гарден був чоловіком, для котрого дикі сторони і праліси мали непоборимую протягаючу силу. Міста не мали у него ніякої принади і єго побут в них обмежував ся хиба на той короткий час, який був потрібний, аби доповнити свої записи, відтак кликав єго знов голос лїсів — і він не міг оперти ся. Було богато таких людий в полудневій Африці, давнїйше більше як нинї і їх непоборимій охотї до вандрованя, якої не можуть спинити ніякі недостатки і ніякі небезпечности, завдячує полуднева Африка богато відкрить на ґеоґрафічнім і мінеральоґічнім поли Джон Гарден був правдивим взірцем таких шибайголов — мужчина повний енерґії, витревалости і відваги, що крім того мав ще ту велику користь по своїй стороні, що знав всї муриньскі наріча краю. З своїми сталевими нервами і кріпким здоровлем не почував себе нігде як посеред небезпечностий, котрі кождого пересічного чоловіка зденервували би.

приязни. Відносини в Туреччині поправляють ся і Австро-Угорщина, так як инші держави желає як найлїпшого поводженя своїй сусїдцї.

Войсковий заряд удасть ся додатково до делєґациї о конституцийне затверджене надзвичайних видатків, котрі в часі тамтогорічної кризи були конечні. Завдяки скріпленю в наслідок того армії і фльоти, удало ся державі удержати мир. Заряд войсковий і на рік 1910 зажадає більшої квоти на войскові цїли, але жадане его обмежить ся до найконечнїйших потреб.

По полудни зібрала ся на засїдане комісия для справ заграничних угорскої делєґациї. На тім засїданю мінїстер ґр. Еренталь виголосив довше експозе. Насамперед обговорив справу анексиї Босни і Герцеґовини і подїї, які по тій анексиї слїдували.

Вже в часї попередної делєґацийної сесиї зазначив я — говорив ґр. Еренталь — що вияснене правно-державного становища Босни і Герцеґовини може вийти тілько на користь нашим відносинам до Туреччини. Руководив ся я головно пересьвідченєм, що з неясного стану річий родять ся дуже легко спори. Великої війни з р. 1866 можна було уникнути або єї відволічи, коли би яблоком незгоди, яким тодї був Шлєзвиґ-Гольштайн, не витворено просто штучно спору. Дволїтна війна між Росиєю а Японією була також наслїдком неясних відносин, які утворили ся по окупациї манджурских провінций Росиєю. Ми хотїли отже рішучо оминути війну, особливо з Туреччиною.

Обговоривши відтак справу порозуміня з Туреччиною, згадав мінїстер про справу Крети, яка в послїднім часї знов виринула і єсть жерелом клопотів европейскої диплёматиї. Австро-Угорщина не має в тій справі головної ролї, бо ще 1898 р. відсунула ся від заряду островом і тимчасового его обсадженя, а вимовила собі лише, що зміна правно-державного становища острова не може довершити ся без єї згоди.

Задумує і дальше полишити ся на боцї, але все буде готова пристати на таке розвязане тої справи, котра за вихідну точку приймe удержане в силї зверхних прав Туреччини, а послїдує на основі порозуміня чотирох опікунчих держав і Туреччини.

Тридержавний союз удержує ся на дальше, а навіть значно скріпив ся, як то вказують сегорічні з'їзди ґр. Еренталя з нїмецким канцлєром і італїяньским мінїстром справ заграничних.

Також відносини до инших держав дуже добрі, тим більше що Австро-Угорщина бажає мира і удержаня рівноваги.

Дорогою до того уважає ґр. Еренталь удержуванє тїсних господарчих відносин до полудневo всхідних сусїдів т. є. до балканьских держав. В тім напрямі робить ся всьо можливе, чого доказом заключене в послїдних часах торговельних договорів з Румунією і Сербією, по котрих прийде черга на Чорногору і Туреччину.

Однако коли заграни чна полїтика має мати поводжене, мусить держава розпоряджати великою і доброю армією і фльотою.

Предкладаючи прелімінар мого буджету — кінчив ґр. Еренталь — позваляю собі висказати певну надію, що також прелімінарі заряду военного і маринарки будуть затверджені.

Експозе ґр. Еренталя принято оплесками.

Новинки.

Львів, дня 14-го жовтня 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Мінїстер справедливости іменував судиями Евз. Ярошиньского в Кіцмани і др. Д. Куропатницкого в Сереті; — переніс заст. держ. прок. Тадея Малявского із Станиславова до Санока, а судию Олекс. Сивуляка в Тернополи заіменував заступником державної прокураториї в Станиславові, дальше судию дра Маркуса Премінтера в Чернівцях заступником державної прокураториї.

— **„З Сїльского Господаря“.** Дня 23 жовтня с. р. в недїлю о годинї пів до 3 по полудни відбудуть ся в Зборові в льокалю „Родини“ звичайні загальні збори філїї „Сїльского Господаря“ з слїдуючим порядком дневним: 1) Справоздане з дїяльности уступаючого видїлу і удїлене єму абсолюториї. 2) Реферат дра Величка: Господарка пашна і єї користи. 3) Годівля худоби і єї піднесене. 4) Вибір нового видїлу. 5) Внесеня членів. Сейчас по тім відбудуть ся збори пасїчників в цїли з'орґанїзованя секциї пасїчничої. Хвиля незвичайно важна — тож просимо о численну участь.

— **В Демянцї** жидачівского повіта відбуло ся дня 9 с. м. отворене читальнї „Просьвіти“. На збори прибули о. Ів. Шпитко з Волцнева, до якого парохії належить Демянка, о. М. Левицкий з Івановець з сином дром П. Левицким, Соколи з Роздолу, Січовики з Івановець і много селян з околиці. Збори отворив один з основателїв, п. Іван Горачек з Роздолу, а нарадам проводив о. Шпитко. По виборі видїлу промовляв о. Левицкий про хосен з читалень. Членів вписало ся поверх 60. Взагалї в Роздільщинї ширить ся тепер просьвітний і сокільский рух село за селом.

— **Дрібні вісти.** Підчас пожежі лїсів в Варен в північній Америцї згинуло 1000 людий, а 13 місцевостий єсть знищених. — Хорий на умі гр. к. сьвященик Семен Савула, парох в Сновичи золочівского повіта, щез сими днями без слїду. О. Савля має лїт 57 єсть середного росту, брунет, був убраний в чорне пальто і капелюх. — В Чернівцях застрілив ся оногди — як кажуть, через довги — ревідент зелїзниць державних Йосиф Сьвержиньский. — З арешту львівского суду пов. Сек. III. втік Дмитро Чудяк, який відсиджував там кару 4-місячного арешту. — У віденьскій каварни у Львові напав п. Бучма, молодий співробітник москвофільскої „Прикарпатской Русі“ на редактора москвофільского „Ґаліччаніна“, старшого вже чоловіка п. Пелеха і вдарив его в лице. Публика була тим так обурена, що була би Бучму добре потурбувала, як би він не втік був завчасу. — Вчера вечером закінчила ся розправа против Йоахима Шварцера, спільника звістного Васїльского. Трибунал засудив Шварцера на 6 лїт тяжкої вязниці обостреної постом. — З Грималова донесено львівскій полїциї, що звідтам втекла 20-лїтна Емілїя Новосадівна, забравши свому батькови 100 корон.

— **Крадежі.** Властитель готелю „Аполльо“ при ул. Валовій Іґн. Фішер доніс полїциї що із замкненої комісариятом салї, в котрій містив ся давнїйше театр ріжнородностий, вкрадено в послїдних днях через вікно в коритаря дуже богато крісел і кухонної посудини вартости 500 К. Полїция арештувала дозорця тої каменицї, Пілярчика яко сильно підозріного о ту крадїж. — Дуже прикра пригода приключила ся каменярскому че-

---

В часї своїх вандрівок дійшов він до північно-всхідного кута Трансвалю, де Лімпопо проломлює лїсисті гори далеко розтягненого хребта Лембобо, що творить всхідну границю Транєвалю від португальских посїлостий, і котрий ще нинї уважає ся майже зовсїм не розслїдженим краєм. Там зблула ся істория з чарівником і долиною смерти.

У західного підніжа гір простягає ся незвичайно неурожайний, безводний, але густими корчами зарослий край, який вже задля его смертельної пропасницї Европейцї о кілько можна оминають. Гардена супроводили лише два его вірні „бої“ (хлопцї) так само охочі до вандрівки як він сам. Коли він одного вечера сидїв при ватрі, почув як его оба мурииьскі товариші тихо і здержаним голосом розмовляли. То, що він чув, вистало ему, аби задумати ся і спонукати его про справу розвідати ся. Бої говорили про долину костий. Вже в часї попередних вандрівок чув він, як шептано зі страхом про то зловіще місце, але забобонний страх муринів перед тою долиною був так великий, що він лиш дуже мало міг довідати ся. Тілько дуже немногих можна було наклонити, а взагалї перейшла крізь їх уста назва того місця.

Гарден прикликав одного з своїх боїв до себе.

— Де лежить та долина костий, Матуфа? — спитав він его. — Я чув, як ви нераз говорите між собою о ній.

Запитаний аж здригнув ся на ті слова, заслонив сейчас рукою уста і сказав тихим голосом:

— Wau, inkosi (пане), то дуже небезпечне місце. — Говорячи то, оглянув ся боязливо довкола себе.

— Але де то місце? — наставав Гарден.

Ми недалеко від него, інкозі — звучала відповідь. — Там між тими низькими горбами лежить та долина, пів дня ходу звідси. Але чей інкозі не схоче тут іти? — додав боязко і скоро.

— Чому нї? — відповів Гарден спокійним голосом.

— Алеж, пане — сказав Матуфа — то справдї надто небезпечне місце, там самі aba tagati (чари). — Єго голос притишив ся до шепоту, коли він говорив дальше: — Великий isanusi (чарівник) a его muti (чари) такі сильні, що нїхто не в силї їм оперти ся. Інкозі, ми ще о пів дня дороги до того місця а чи ми за цїлий нинїшний день стрітили хоч одно одиноке живе єство? Нї, інкозі, на день дороги навкруги того місця де чарівник Манґенї мешкає між кістьми і приладжує свої чари, не стрітив нї одного живого сотворіня. Кажуть, що навіть дикі зьвірі слухають его. — Дрож перебігала по цїлім тїлї Матуфи. — Він має тайних післанцїв, що лїтають воздухом і о всїм ему доносять, що діє ся. То навіть нерозумно о тих річах взагалї говорити.

Матуфа попав в глубоке мовчане. — Гарден відправив его; але він сам мимо того рішив ся. Зараз на другий день рано постановив вирушити і відвідати чарівника. Єго досьвіди з муринами були надто точні, щоби він міг сьміяти ся з забобонів свого товариша подорожи, бо ті самі досьвіди научили его, що ті чарівники мають велику власть над муринами і що они в силї робить такі річи, яких годї собі пояснити природним способом.

Коли Гарден на другий день рано заявив боям свій намір, они на смерть налякали ся і вкінци рішучо відмовили ся супроводити его в тій прогульцї. Ще раз представляли ему всї страхітя і небезпечности такої відправи, а вид тревоги на їх лицях сьвідчив найлїпше про щирість їх чувств. Вкінци постановлено, що бої мають лишити ся на дотеперішнім місци і ждати на поворот Гардена. Він уоружив ся своєю найлїпшою рушницею, взяв трохи з запасів поживи і великий плащ, бо нічліг без теплого окритя в тих сторонах потягає за собою майже певну пропасницю. Лиш его пес, велика доґа, пішов з ним і він числив, що після опису муринів найде без труду долину смерти.

Жваво пішов на всхід і задержав ся, коли вже сонце стояло над головами, аби трохи поживити ся. Видко его бої оцїпили віддалене за мало. Але зараз потім почав краєвид змінювати ся і коли Гарден, вийшовши на вершок досить високого і стрімкого горбка, розглянув ся, вирвав ся ему оклик зачудоване, бо саме так, як ему описано, лежала долина майже безпосередно перед ним. Два великі округлі горбки творили вхід, а дальше була долина замкнена дуже високими і стрімкими стїнами. Чим скорше пустив ся наперед і минувши оба згадані горбки, опинив ся при входї в долину. Долина була може $1\frac{1}{2}$ кільометра широка, а $3\frac{1}{2}$ довга, стрімкі стїни були поросли густими корчами, а саме долина високою в хлопа травою, „тамбукі“.

(Дальше буде).

лядникови з Винник Каролеви Дзельскому. Оногди вкрадено єму на площи Краківскій книжку робітничу, паспорт до Румунії і Росії і 400 рублів банкнотами. Дзельский мав виїхати за границю шукати роботи, бо у Львові не може ніякої знайти, а тепер не має з чим рушити ся.

— Нова обікража краєвого Банку. Вже третий раз стає ся краєвий Банк жертвою якогось хитрого обманця. За першим разом стратив був банк 20.000 кор. Перед кількома роками якийсь хитрий мантій відобрав на сфальшовану посьвідку також 20.000 кор. від касиєра а сим разом подібний чи може той сам мантій облекшив касу краєвого Банку так само о 20.000 кор. Вчера в полудне стверджено, що Банк ще дня 3 с. м. став ся жертвою якогось мантія. Того дня прийшов до ліквідатури Банку краєв. якийсь молодий мужчина і предложив два листи в польскій і німецкій мові на бляньketі фірми „Assicurazione Generali“ з печаткою і підписом львівскої філії того товариства, дра Собля і секретаря п. М. Германа та зажадав виплати для згаданої фірми суми 20.000 кор. Від часу послідного обманьства мусить ліквідатор, коли розходить ся о виплату більших сум, особисто поручити виплату. Так було й в сім случаю. Ліквідатор, одержавши листи, виписав асиґнату (на банковім червонім папери) і дав тому, хто приніс був той лист, та пішов був разом з ним до красиєра п. М. а той на єго поручене виплатив асиґновану суму.

Той сам панок явив ся на другий день в Банку з таким самим листом жадаючим такої самої суми, але єму сказали, що виплата може відбувати ся лиш що три дні, отже може зголосити ся по виплату аж на другий день. Панок той однак вже не зголосив ся більше.

На слід мантійства навела аж звичайна формальність банкова. Банк відсилає німецкий примірник листу до т. зв. Лендербанку у Відни а той повідомляє ґен. дирекцию тов. „Assicur. Gen.“ в Триєсті, що рахунок львівскої філії обтяжено такою а такою сумою. Львівска філія товариства має обовязок повідомити рівночасно також ґенеральну дирекцию о відобраню дотичної суми. Отже ґенер. дирекция діставши повідомлене Лендербанку, віднесла ся з запитанем до філії, чому она не повідомила о тім, що відобрала згадану суму. Управитель філії др. Собель пішов тоді до краєв. Банку і заявив, що такої суми в послідних днях філія не відбирала. Коли же єму показано листи, він пізнав, що підписи на них були сфальшовані і то навіть досить незручно, бо майже не подібні були до правдивих.

О то обманьство підозрівають урядника філії „Assecurazione Generali“ Юлия Колішера, котрий 8 днів тому назад повідомив управителя бюра, що недужає. Коли через кілька днів не показував ся в бюрі, післали до него перед чотирома днями лікаря, щоби ствердив факт недуги. Лікар не застав єго а родина не знає, де він подів ся. За тим, що то Колішер допустив ся того обманьства, промавляє ще й та обставина, що лист писаний до Банку писав очевидно Колішер, хоч старав ся письмо своє змінити а відтак і то, що в бюрку Колішера знайдено картку, на котрій він вправляв ся фальшувати підписи др. Собеля і п. Германа. Стверджено однак, що гроші відбирав в банку не Колішер, але хтось инший, очивидно якийсь спільник. В справі сій веде ся тепер строге слідство, котрого висліди поки що держать ся в як найбільшій тайні.

— Ченстоховский злочин. Краківскій поліції удало ся вже зложити два листи з тих паперців, які комісар поліції др. Ясіньский знайшов в печи в Тжебіні. Они мали дату 3 і 5 серпня, отже були писані вже по убийстві. Олена Мацохова була очевидно занепокоєна тим, де подів ся єї чоловік і запитувала Дамазия, що стало ся з чоловіком, котрий виїхав до него до Ченстохови. Дамазий представляє Вацлава в обох листах яко чоловіка легкодушного, неприхильного жінці; зазначує, що Вацлав дуже зле говорив о жінці і жадав від Дамазия гроший, заповідаючи, що втече від жінки до Америки. Наконець додає Дамазий, щоби Олена не непокоїла ся, бо чоловік десь гуляє за границею і скорше чи пізнійше верне домів, а на пошукуване за ним шкода видавати хоч би лиш одного шелюга. Один з тих листів має заголовок „Кохана братово“ — а другий „Кумцю“.

На жадане судиї слідчого зложив Мацох спис дорогоцінностий, які дарував Олені Кржижановскій, додаючи, що то мабуть тоті дорогоцінности закопала она під Прошовицами, втікаючи перед погонею і що то очевидно тоті там знайдено, а не дорогоцінности походячі з чудотворної ікони. Отже спис той виказує: Дамский золотий годинник з брилянтом вартости 190 кор., золотий ланцушок до того годинника вартости 200 кор.; малий ланцушок з медальоником 30 кор.; брошка з брилянтиком 180 кор.; брилянтові ковтки за 1200 кор.; ковтки з брилянтиками 180 кор.; перстінь з брилянтом за 430 кор.; перстінь з 3 брилянтами за 930 кор.; брошка за 120 кор.; обручки заручинові і вінчальні Вацлава і Олени і т. д. Всі тоті дорогоцінности купував Мацох то у Відни то в Кракові або Варшаві.

Про втечу Мацоха доносить „Kur. Por.“: Тамтого четверга досьвіта о пів до 6 год. прийшов Мацох перебраний за сьвітского сьвященика з валізкою в руках насамперед до Лаз і зайшов до тамошного аптикаря Кравчиньского та сказав єму, що мусить безпроволочно іти до Пеґановіц, щоби там відправити службу Божу. Кравчиньский відводив єго може дві версти і видів, що Мацох дуже зденервований. В Неґановіцах поснідав він у тамошного сьвященика о. Чаплі. Тут явив ся якийсь селянин і завізвав сьвященика до недужого. Мацох підняв ся заступити сьвященика, взяв сьв. Тайни і поїхав до села Блендова, до недужого. По уділеню недужому сьв. Тайни, віддав сьвященичі ризи візникови, з котрим приїхав, а сам найняв коні і поїхав до Олькуша. Кравчиньский довідавшись на другий день о злочині Мацоха, повідомив старшого стражника в Лозах о напрямі втечи. Стражник спитав того селянина, котрий єго возив, а той сказав, що відвіз єго до Болеславовиць. Тимчасом Мацох пообідав в Олькуши і найняв жида, котрий повіз єго до села над кордоном, звідки пачкар перевів єго за границю.

Телеґрами.

Краків 14 жовтня. Комісар поліції предложив нині судиї слідчому листи, зложені з подертих паперців, знайдених в печи в Тржебіні. Здає ся бути певною річию, що Олена Кржижановска не знала о убитю єї мужа і не брала в злочині навіть посередно участи.

Париж 14 жовтня. (Північ). Президент мінїстрів конферував також з міністром війни і војсковим ґубернатором Парижа. Париска залога буде скріплена.

Бордо 14 жовтня. Персонал Тов. полудн. зелізниць ухвалив розпочати нині рано страйк.

Бїлград 14 жовтня. Наслідник престола Александер, вернувши з маневрів, дістав тифу. Постановлено спровадити з Відня специялїста внутрішних недуг.

Київ 14 жовтня. Судия слідчий, що веде ревізию в київскім окрузї доріг і комунікаций, звернув ся до міністра Рухлова о позволене відданя під суд 11 чиновників того округа, котрим доказано систематичні надужитя.

Париж 14 жовтня. Вчерашного вечера внаслідок страйку погасли також сьвітла в елїзейскій палаті, на многих бульварах, в приватних будинках і реставрациях. Склепи і реставрациї осьвітлювано сьвічками, ґазом і нафтою. Кілька ліній міского трамваю електричного здержало рух.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).